

زندگی مسیحی

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: رومیان باب‌های ۱۴ تا ۱۶.

آیه حفظی: « پس تو چرا درباره برادر یا خواهر خود قضاوت می‌کنی؟ یا چرا برادر یا خواهرت را تحقیر می‌نمایی؟ همه ما پیش کرسی قضاوت خدا خواهیم ایستاد.» (رومیان باب ۱۴ آیه ۱۰).

حال در آخرین بخش از مطالعه کتاب رومیان، کتابی که نهضت اصلاحات پروتستان براساس آن بوجود آمد - کتابی که بیش از هر کتاب دیگری باید در واقع دلیل و باقی ماندن ما بعنوان پروتستانها را نشان بدهد. ما پروتستان‌ها بویژه ادونتیسست‌های روز هفتم، معتقد به اصل "کتاب مقدس بنیان اعتقادی محض" به عنوان معیار ایمان می‌باشیم. و از طریق کتاب مقدس است که حقیقتی را که باعث شد نیاکان روحانی ما قرن‌ها قبل، از روم جدا شوند را بعنوان حقیقت بزرگ نجات و رستگاری از طریق ایمان بپذیریم، حقیقتی که در رساله‌های پولس به رومیان با قدرت تمام بیان شد.

شاید تمام مطالب بتواند با پرسش زندانبان بت پرست خلاصه شود، "من چه باید بکنم که نجات یابم؟" (اعمال رسولان باب ۱۶ آیه ۳۰). در رومیان پاسخ به آن پرسش را گرفتیم - و پاسخ آن چیزی نبود که کلیسا در زمان لوتر می‌داد. از این رو اصلاحات آغاز شد و ما امروز اینگونه هستیم. پولس در این بخش آخر، به موضوعات دیگر می‌پردازد که شاید در مرکز موضوع اصلی وی قرار ندارند اما همچنان آنقدر مهم هستند که در رساله وی گنجانده شوند. بنابراین، آنها نیز برای ما کلامی روحانی بشمار می‌روند.

پولس چگونه رساله خود را پایان داد، چه چیزی نوشت و چه حقایقی در آنجا برای ما وجود دارند، میراثی نه تنها از پولس بلکه از نیاکان پروتستان ما؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۳۰ دسامبر آماده شوید.

ضعیف در ایمان

در رومیان باب ۱۴ آیات ۱ تا ۳، مسئله مربوط به خوردن گوشتی می باشد که ممکن است برای بت ها قربانی شده باشد. شورای اورشلیم (اعمال رسولان باب ۱۵) چنین حکم داد که ایمان آورندگان غیر یهودی تبار می بایست از خوردن چنین غذاهایی خودداری کنند. اما همیشه این پرسش وجود داشت که آیا گوشت های فروخته شده در بازار از حیوانات قربانی شده برای بت ها آمده اند یا خیر (اول قرنتیان باب ۱۰ آیه ۲۵ را ببینید). برخی از مسیحیان اصلاً به این موضوع اهمیت نمی دادند؛ دیگران در صورت داشتن اندک تردیدی تصمیم به خوردن سبزیجات می گرفتند. موضوع هیچ ربطی به مسئله گیاهخواری و شیوه زندگی سالم و بهداشتی نداشت. و همچنین پولس در این آیات اشاره ای به این که تمایز قائل شدن بین گوشت پاک و ناپاک منسوخ شده بود، نمی کند. این موضوع مورد نظر نیست. اگر عبارت «او میتواند همه چیز بخورد» (رومیان باب ۱۴ آیه ۲) به این معنی در نظر گرفته شود که اکنون هر حیوانی، پاک یا ناپاک، قابل خوردن می باشد، اشتباه خواهد بود. مقایسه با سایر آیات عهد جدید در تضاد با چنین کاربردی خواهد بود.

در ضمن، «پذیرفتن» فردی ضعیف در ایمان به معنی موافقت کامل با عضویت او و وضعیت اجتماعی او بود. نباید با آن فرد بحث می شد بلکه به وی حق عقیده و اظهار نظر داده میشد.

پس از رومیان باب ۱۴ آیات ۱ تا ۳، چه اصولی باید بدست آوریم؟

همچنین تشخیص اینکه پولس در رومیان باب ۱۴ آیه ۳ اهمیت دارد زیرا او از کسی که «در ایمان ضعیف است» بطور منفی سخن نمی گوید (رومیان باب ۱۴ آیه ۱). او همچنین به این فرد توصیه نمی کند که چگونه قوی شود. تا آنجایی که به خدا مربوط می شود، مسیحی بیش از حد وسواسی (که ظاهراً بیش از حد وسواسی مورد قضاوت قرار گرفته؛ نه توسط خدا بلکه توسط یاوران مسیحی) مورد پذیرش است. «خدا او را پذیرفته است.»

رومیان باب ۱۴ آیه ۴ چگونه بر آنچه که ما پیش از این بررسی نمودیم، تاکید می کند؟

اگر چه ما باید اصول موجود در درس امروز را در ذهن داشته باشیم، آیا زمان ها و یا مکان هایی وجود ندارد که ما باید قدم به جلو گذاشته و فرد را نه از روی قلب بلکه از طریق اعمال او قضاوت کنیم؟ آیا ما باید در همه موقعیت ها، قدم به عقب

گذاشته چیزی نگوییم و کاری نکنیم؟ اشعیا باب ۵۶ آیه ۱۰ دیده بانان را به عنوان «سگان گنگاند که نمی‌توانند بانگ کنند» توصیف می‌کند. ما چگونه می‌توانیم بدانیم چه زمانی صحبت کنیم و چه زمانی سکوت نماییم؟ چگونه تعادل درست را در اینجا حفظ می‌کنیم؟

دوشنبه

۲۵ دسامبر

در برابر جایگاه داوری

رومیان باب ۱۴ آیه ۱۰ را بخوانید. پولس در اینجا چه دلایلی برای ما ارائه می‌کند که در مورد قضاوت درباره دیگران مراقب باشیم؟

ما گرایش داریم که گاهی در مورد دیگران بشدت قضاوت کنیم و این اغلب برای چیزهایی است که خود نیز انجام می‌دهیم. اگر چه اغلب کارهایی که ما انجام می‌دهیم به بدی زمانی که دیگران آنها را انجام می‌دهند، به نظر نمی‌رسند. ما ممکن است با ریاکاریمان خود را فریب دهیم اما نمی‌توانیم خدا را فریب دهیم که به ما هشدار داد: «در باره دیگران قضاوت نکنید تا مورد قضاوت قرار نگیرید. همان‌طور که شما دیگران را محکوم می‌کنید خودتان نیز محکوم خواهید شد. با هر پیمان‌ه‌ای که به دیگران بدهید، با همان پیمان‌ه عوض خواهید گرفت. چرا پر کاهی را که در چشم برادرت هست می‌بینی، ولی در فکر چوب بزرگی که در چشم خود داری نیستی؟ یا چگونه جرأت می‌کنی به برادر خود بگویی: "اجازه بده پر کاه را از چشمت بیرون آورم" حال آنکه خودت چوب بزرگی در چشم داری.» (متی باب ۷ آیات ۱ تا ۴).

مفهوم این گفته از عهد قدیم چیست که پولس در اینجا معرفی می‌کند؟ رومیان باب ۱۴ آیه ۱۱.

نقل قول از اشعیا باب ۴۵ آیه ۲۳، از این اندیشه پشتیبانی می‌کند که همه باید برای قضاوت حاضر باشند. «هر زانو» و «هر زبان» در رومیان ۱۴: ۱۱ به این مطلب مهم تاکید دارد که فراخوانی بصورت فردی است. مطلب خود بر این نکته دلالت دارد که هر کس باید برای زندگی و اعمال خود جوابگو باشد (رومیان باب ۱۴ آیه ۱۲). هیچ کس نمی‌تواند جوابگوی دیگری باشد. در این مفهوم مهم، ما نگهبان برادر خود نیستیم.

با در نظر داشتن این زمینه در ذهن، چگونه آنچه را که پولس در رومیان باب ۱۴ آیه ۱۴ می گوید، درک می کنید؟

موضوع همچنان غذاهای قربانی شده برای بت ها می باشد. بطور واضح مسئله تمایز میان غذاهای پاک یا ناپاک نمی باشد. پولس می گوید که بخودی خود خوردن غذاهایی که ممکن است به بت ها پیشکش شده باشند، اشتباه نیست. گذشته از هر چیز، یک بت چیست؟ هیچ چیز (اول قرنطیان باب ۸ آیه ۴ را ببینید)، بنابراین چه اهمیتی دارد اگر برخی از بت پرستان به یک مجسمه، یک قورباغه یا یک گاو نر غذا پیشکش می کردند؟ یک فرد نباید مجبور به ستیز با وجدان خود بشود حتی اگر وجدانش بیش از حد حساس باشد. این واقعیت را ظاهراً برادران «قوی» در ایمان درک نکردند. آنها از وسواس برادران ضعیف نفرت داشتند و سنگ های لغزش را در راه آنها قرار می دادند.

آیا ممکن است شما در تعصبات نسبت به خداوند، در خطر آنچه پولس در اینجا نسبت به آن هشدار می دهد، قرار داشته باشید؟ چرا ما باید مراقب این موضوع باشیم که خود را بجای وجدان دیگران قرار ندهیم، هر چند نیتمان خوب باشد؟

۲۶ دسامبر

سه شنبه

بدون توهین

رومیان باب ۱۴ آیات ۱۵ تا ۲۳ را بخوانید (اول قرنطیان باب ۸ آیات ۱۲ و ۱۳ را نیز ببینید). خلاصه آنچه را که پولس می گوید در قسمت زیر بنویسید. ما از این آیات چه اصولی بدست می آوریم که می توانیم در تمام زمینه های زندگی خود اعمال کنیم؟

پولس در رومیان باب ۱۴ آیات ۱۷ تا ۲۰، جنبه های متفاوتی از مسیحیت را در چشم اندازی مناسب قرار می دهد. اگر چه رژیم غذایی مهم است ولی مسیحیان نباید بر سر انتخاب های مردم برای خوردن گیاهان بجای گوشت هایی که ممکن است قربانی بت ها بوده باشند، اختلاف داشته باشند. در عوض، آنها باید بر روی عدالت، صلح و شادی در روح القدس تمرکز داشته باشند. ما چگونه می توانیم این اندیشه را در مورد مسئله رژیم غذایی در زمان حال، در کلیسایمان اعمال کنیم؟ هر چقدر پیام سلامتی، و بویژه آموزه های مربوط به رژیم غذایی می توانند برای ما مایه برکت باشند، همه این موضوع را به یک شیوه نمی بینند و ما باید به این تفاوت ها احترام بگذاریم.

پولس در رومیان باب ۱۴ آیه ۲۲، در میان همه اینها، در مورد رها کردن مردم به داشتن وجدان خود، پیش بینی از روی احتیاط جالبی به مطلب خود می افزاید: «خوشا به حال کسی که وقتی کاری انجام می دهد، وجدانش او را سرزنش نمی کند» پولس در اینجا چه هشدار می دهد؟ این مطلب چگونه سایر چیزهایی را که او در اینباره می گوید، متعادل می سازد؟

آیا شنیده اید کسی بگوید، «به شما ارتباطی ندارد من چه چیزی می خورم، چه چیزی می پوشم و چه نوع سرگرمی دارم؟» آیا چنین است؟ هیچ کدام از ما در مکانی عاری از اجتماع زندگی نمی کنیم. اقدامات، کارها و کردارمان و حتی رژیم غذایی مان می تواند بصورت خوب یا بد بر دیگران تاثیر بگذارد. دیدن نحوه آن دشوار نمی باشد. اگر کسی که به عنوان الگو به شما نگاه می کند، متوجه شود که کار «اشتباهی» انجام می دهید، امکان دارد تحت تاثیر شما همان کار را انجام بدهد. اگر غیر از این فکر کنیم، در واقع خود را فریب داده ایم. این استدلال که شما آن فرد را مجبور به انجام آن کار نکردید، در حاشیه قرار دارد. ما مسیحیان نسبت به یکدیگر مسئولیت هایی داریم و اگر الگوی ما بتواند فردی را گمراه سازد، مقصر ما هستیم.

شما چه الگویی ارائه می دهید؟ آیا احساس راحتی خواهید کرد که دیگران بویژه جوانان یا ایمانداران جدید در همه زمینه ها، از شما به عنوان الگو پیروی کنند؟ پاسخ شما درباره خودتان چه چیزی بازگو میکند؟

۲۷ دسامبر

چهارشنبه

رعایت روزها

در این بحث در مورد قضاوت نکردن دیگرانی که ممکن است دیدگاهی متفاوتی نسبت به ما داشته باشند و نبودن سنگ لغزش یا مانع برای دیگران که ممکن است از کارهای ما ناراحت شده باشند، پولس مسئله روزهای خاصی را مطرح می کند که برخی می خواهند رعایت کنند و برخی دیگر نمی خواهند.

رومیان باب ۱۴ آیات ۴ تا ۱۰ را بخوانید. ما چگونه باید آنچه را که پولس در اینجا می گوید درک کنیم؟ آیا این چیزی در مورد فرمان چهارم می گوید؟ اگر خیر چرا؟

پولس در مورد چه روزهایی سخن می گوید؟ آیا در مورد نگاه داشتن یا نگاه نداشتن بر خی روزها در کلیسای اولیه اختلاف وجود داشت؟ ظاهراً چنین است. ما اشاره ای از چنین اختلافی را در غلاطیان باب ۴ آیات ۹ و ۱۰ می بینیم، جایی که پولس مسیحیان غلاطیه را برای رعایت «روزها، ماه ها، فصل ها و سال ها» سرزنش می کند. همانطور که در درس ۲ گفتیم، برخی در کلیسا، مسیحیان غلاطیه را به ختنه و نگاه داشتن سایر احکام موسی تشویق کرده بودند. پولس می ترسید که این اندیشه ها ممکن است به کلیسای رومیان آسیب برسانند. اما شاید در روم این بویژه مسیحیان یهودی تبار بودند که در متقاعد ساختن خود به این که دیگر نیاز به نگه داشتن عیدهای یهودی نداشتند، دشوار بود. پولس در اینجا می گوید: آنگونه که مایلید در این زمینه رفتار کنید؛ نکته مهم قضاوت نکردن در باره کسانی است که موضوع را نسبت به شما متفاوت می بینند. ظاهراً برخی از مسیحیان برای اطمینان، تصمیم به نگاه داشتن یک یا چند مراسم یهودی نمودند. نصیحت پولس چنین است: اجازه دهید آنها آنگونه که متقاعد شده اند، عمل نمایند.

آوردن سبت هفتگی در رومیان باب ۱۴ آیه ۵، آنگونه که برخی استدلال می کنند، بی دلیل می باشد. آیا می توان تصور نمود که پولس چنین نگرش عقب مانده ای در مورد فرمان چهارم داشته باشد؟ همانطور که در تمام فصل دیده ایم، پولس تاکید زیادی بر اطاعت از احکام داشت، پس او مطمئناً فرمان سبت را همردیف با آن دسته از مردم که درباره خوردن غذاهای پیشکش شده به بت ها مقید بودند، قرار نمی داد. هر چند که این آیات عموماً به عنوان نمونه ای برای نشان دادن اینکه روز هفتم سبت دیگر الزام آور نیست، بکار برده می شوند، اما درواقع این آیات چنین چیزی نمی گویند. چنین استفاده ای یک مثال برجسته از آنچه که پطرس در مورد استفاده مردم از نوشته های پولس هشدار داد، می باشد: «در این نامه ها گاهی مطالب دشواری هست که مردمان جاهل و ناپایدار از آنها تفسیر غلط می کنند، همان طور که با قسمت های دیگر کتاب مقدس هم رفتار می کنند و از این راه هلاکت را نصیب خود می سازند.» (دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۶).

تجربه شما در مورد روز سبت چه بوده است؟ آیا آن برکتی که قرار بوده برایتان بوده است؟ به منظور تجربه کامل تر آنچه خداوند در سبت به شما وعده می دهد، چه تغییراتی می توانید ایجاد کنید؟

این آیات به چه روشهایی مفهوم پیرو عیسی بودن را نشان می دهند؟

چه آیات دیگری چنین اندیشه ای را آموزش می دهند؟ مهمتر از همه اینکه، شما خود چگونه می توانید این اصل را بکار ببرید؟

در حالی که رساله خود را به پایان می رساند، چه دعای خیری ادا نمود؟ رومیان باب ۱۵ آیات ۵، ۶، ۱۳، ۳۳.

خدای صبر به معنی خدایی است که به فرزندان خود در تحمل صبورانه کمک می کند. واژه «صبر»، hupomone، به معنی «شکیبایی»، «استقامت دائمی» می باشد. واژه برای «تسلی» ممکن است بصورت «دلگرمی» ترجمه شود. خدای دلگرمی خدایی است که تشویق می کند. خدای امید یعنی خدایی که به بشر امید داده است. و به همین ترتیب خدای صلح خدایی است که صلح می بخشد و در او می توان آرامش داشت.

پولس پس ازدروود و ثناهای شخصی متعدد، چگونه رساله خود را به پایان می رساند؟ رومیان باب ۱۶ آیات ۲۵ تا ۲۷.

پولس نامه خود را با حمد و ستایش شکوهمندانه بر خدا خاتمه می دهد. خدا کسی است که همه مسیحیان روم و همه مسیحیان می توانند با اطمینان به او اعتماد کنند تا جایگاهشان را به عنوان پسران و دختران نجات شده خدا، عادل شمرده شده از طریق ایمان و اکنون هدایت شده توسط روح خدا تایید نمایند.

می دانیم که خداوند در واکنش به وضعیتی خاص در یک زمان خاص به پولس الهام بخشید تا این رساله را به رشته تحریر در آورد. آنچه که نمی دانیم، تمام جزئیات مربوط به آنچه که خداوند در مورد آینده برای پولس آشکار نموده است، می باشد.

آری پولس در مورد «ارتداد» (دوم تسالونیکیان باب ۲ آیه ۳) آگاه بود، اگر چه آیات در مورد میزان دانستگ او به ما چیزی نمی گویند. بطور خلاصه ما نمی دانیم که آیا پولس آگاهی از نقش خود و نوشته هایش بویژه این رساله درباره رویداد های پایانی داشت یا خیر. در یک مفهوم، این مهم نیست. آنچه اهمیت دارد این است که پروتستان در این آیات بوجود آمد و کسانی که بدنبال وفادار ماندن به عیسی هستند، اساس کتاب مقدس، که پایه ایمان و تعهد خود را بر آن قرار می دهند حتی در زمانی که جهان «در پیروی از وحش» شگفت زده شود (مکاشفه یوحنا باب ۱۳ آیه ۳).

تفکری فراتر: میتوانید مطالب زیر را مطالعه کنید:

Read Ellen G. White, "Unity and Love in the Church", pp. 477, 478; "Love for the Erring", pp. 604-606, in *Testimonies for the Church*, vol. 5; "Helping the Tempted", p. 166, in *The Ministry of Healing*; p. 719, in *The SDA Bible Commentary*, vol. 6.

«خطری که امت خدا برای دنبال روی از برادر و خواهر وابت با آن مواجه بودند و اندیشه ای که آنها برای رنجهای گرانبار خود باید نزد آنها بیایند و از آنان تدبیر و مشورت بجویند به من نشان داده شد که نباید اینگونه باشد. آنها با قلبی مشفق و عشق به منجی ، باید نزد او یعنی (خدا) بیایند، هنگامی که خسته و گرانبارند و او آنها را آرامی خواهد بخشید... بسیاری با این پرسش نزد ما می آیند: آیا من باید اینکار را انجام بدهم؟ آیا باید در این امر شرکت کنم؟ یا در مورد لباس پوشیدن، آیا باید این جامه را بپوشم یا آن جامه را؟ من به آنها پاسخ می دهم: شما ادعا می کنید که شاگردان مسیح هستید. کتاب های مقدس خود را بخوانید. زندگی نجات دهنده عزیزمان هنگامی که در میان بشر بر روی زمین ساکن بود را بدقت و با دعا بخوانید. از زندگی او تقلید نمائید و دیگر از مسیر باریک منحرف نخواهید شد. ما کاملاً از اینکه وجدان شما باشیم صرف نظر می کنیم. اگر ما به شما بگوییم چه کاری انجام بدهید، شما برای هدایت به ما نگاه خواهید کرد بجای اینکه مستقیم به خود عیسی بنگرید.» - الن جی. وایت، برگرفته شده از مرجع زیر: Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 118, 119.

ما نباید مسئولیت هایی که وظیفه آن به عهده خودمان است را بر دوش دیگران بگذاریم و منتظر باشیم تا آنها به ما بگویند چه کاری انجام دهیم. ما نمی توانیم برای مشاوره به بشر متوسل شویم. خداوند درست به همان علاقه ای که وظایف فردی دیگر را آموزش می دهد، وظایف ما را نیز آموزش خواهد داد... کسانی که تصمیم می گیرند کارهایی که خدا را ناراحت می کنند، انجام ندهند، پس از ارائه مساله خود نزد خدا، خواهند دانست چه روشی را دنبال کنند.» بر گرفته از مرجع روبرو - *The Desire of Ages*, p. 668.

«همیشه افرادی در کلیسا وجود داشتند که دائماً بسوی استقلال فردی سوق دارند. آنها به نظر ناتوان می رسند که تشخیص دهند استقلال روح مسئول هدایت بشر به داشتن اعتماد بنفس زیاد و اعتماد به داوری های خود بجای احترام به مشورت و داوری برادران قابل احترامش است.» - بر گرفته از مرجع زیر:

The Acts of the Apostles, pp. 163, 164.

سوالاتی برای بحث

با توجه به برخی از موضوعات این هفته ما مسیحیان چگونه تعادل درست را در موارد زیر می یابیم:

(الف) وفادار بودن به آنچه که ایمان داریم، و در عین حال قضاوت نکردن دیگران که مسائل را متفاوت از ما می بینند؟

(ب) صادق بودن با وجدان خود و بدنبال اینکه وجدان دیگران نباشیم در حالی که همزمان بدنبال کمک به کسانی که باور داریم در خطا هستند؟ چه زمانی صحبت کنیم و چه زمانی ساکت بمانیم؟ ما در صورت ساکت ماندن در چه صورت مقصر هستیم؟

(ج) آزاد بودن در خداوند و در عین حال پی بردن به مسئولیت‌مان در الگوی خوب بودن برای کسانی که ممکن است به عنوان الگو به ما بنگرند؟